

Izhaja trikrat na teden v šestih izdanjih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, jutranje izdanje opoldne, večerno izdanje pa ob 3. uri popoldne, in stane s uredniškimi izrednimi prilagami ter s „Kazipotom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h. ali gld. 6-60
pol leta 6 „ 60 „ 3-30
četrt leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Naročnine sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure jutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne oziramo.

„PRIMOREC“ izhaja tedensko od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h. ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Cavoura in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje).

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. popoldne ter od 3. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.
Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnine, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.
Neplačanih pisem ne sprejemlje ne uredništvo ne upravništvo.

Oglašit in postavit
se računajo po petih vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 3-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje črke po prostoru.

Naročnine in oglašit je plačati loco Gorica.
„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovensko knjižnico“, katere izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakoletno 1 gld. 80 kr. — Oglašit v „Slov. knjižnici“ se računajo po 90 kr. petih vrstah.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. lv. Meljavec) tiska in zal.

„Lažnjivemu Kljukcu“ resna beseda.

„Primorski List“ od 2. t. m. je bilo objavil zastran naših — „Tutti frutti“, tako v srcu segajoče, da bi se nam zares smislilo, ko bi hinavec ne bil znan kot „Lažnjivi kljukc“. — Po nauku semeniških razsajacev bi mi... takih skandalov po vesti ne smeli odkrivati drugemu nego predstojniku, v tem slučaju Nj. Eminenci kardinalu, kateri bo vse potrebno poskrbel, da se pohujšanje zatré. Dalje pa piše:

„Res je, pohujšanje mora biti! Vsaki stan — tudi najsvetejši — ima svoje pohujšiljive. Sv. katoliška cerkev je ustanovila 4 kvaterne tedne v letu, v katerih naj verno ljudstvo goreče prosi in moli Boga, da mu pošlje dobrih in vestnih duhovnikov.“

Ni naša dolžnost, da bi preiskovali, koliko je resnice na skandalih, katere pišejo gg. okoli „Soče“ — imamo predstojnike, kateri za to skrbé. Recimo, da bi bilo kaj res, kar pišejo sotrudniki „Soče“, bila bi njih dolžnost, ovaditi take stvari pri predstojnikih.

Priznati morate, gg. okoli „Soče“, da se „Primorski List“ beriz moralnimi sredstvi. Takih sredstev, kakoršnih se poslužujete vi, bi mi imeli na tisoče in tisoče, pa se jih kot katoličani ne moremo posluževati.

Dasi je pa orožje, s katerim se vi borite proti nam vse drugačno, kakor naše, ne mislite, da se vas bojimo. Nepoštenje mora pasti! Zato kličemo goriskim rojakom somišljenikom, naj se s podvojenimi močmi pripravijo na boj! Duhovniki, učitelji in drugi razumniki, katerim je blagor ljudstva pri srcu, prizadevajmo si, da se zdivjanost narodnih naprednjakov zatré. Na delo, ker je moralnost nedolžnega slovenskega ljudstva v nevarnosti!

* * *

Kako nedolžen je nakrat ta „Lažnjivi Kljukc“. Moramo mu posvečiti oslabeledi spomin!

Pomladni mraz.

Novela Svetozara Hurbana Vojanskega.

Iz slovenskega prev. Podravski.

—*—

(Konec).

Črnošinski je nestrpljivo pričakoval vlaka. Z lastnimi rokami je posadil ženo v voz prvega razreda ter se pomiril, spravivši v red prtljago. Ko je vlak oddrál, se je globoko oddahnil, kakor prebudivši se iz teškega snu.

V D. se je Marica res popravila. Toda čudno! Mati je pričakovala, kako bo točila solzé radosti, kako jo objemala in poskakovala, ko se povrne. Toda tega ni bilo. Marica jo je sicer objela okrog vratu, poljubovala ji lice, oči, usta. Potem pa se je vzravnila in utihnila.

„Ej, kako zala si!“ se je radovala mati. Gospa učiteljica, pozvana na ta rodbinski praznik, je stala od daleč ter se zadovoljno in veselo smejala. Iz srca je privoščila mladi ženi to srečo.

„A vas, gospod zet, skoro nisem opazila“, je rekla zetu; „oj, jaz neumnica! Odpustite materi! To vam je kaj čudno bitje... Blagovolite odločiti in sesti!“ Na to je zopet jela poljubovati svojo hčer. Hči ji ni povračevala poljubov. Lice ji je obledelo in oči so dobile nekak zlokobni lesk.

Ali se „L. K.“ ne spominja več, kako infamno je „Gorica“ lagala o dveh prvih naših stranke? Spravljala je delikate odnose, ki so sami na sebi povsem korektni, v taki obliki na dan, da je moral čitatelj najgrše misliti. To, kar je „Gor.“ zagrešila, je najinfamnejše, kar smo kdaj čitali, kajti napadenec se niti braniti ne sme radi povsem nedolžnih oseb. Kako se je obnašal „Lažnjivi Kljukc“? Ali ni opravičeval take pisave, ali ni tudi sam še v zadnjem času namigaval in natolceval tako infamno, da je zaslužil v odgovor edino palico po posvečeni grbi? — Ali ni bil „Lažnjivi Kljukc“ tisti, ki je posegal v najdelikatnejše zasebne razmere? Ali niso njegovi pristasi tisti, ki vtikajo svoj nos v vse tajnosti, vse hočejo vedeti, povsod imeti vmes svojo odločujočo roko? Nič jim ni sveto. ne mir vesti, ne mir rodbinski in ne večno izveličanje, pač pa jim roji le neomejeno gospodarstvo pred očmi. „L. K.“ je pristno zrcalo takega življenja! — Zdaj pa prihaja na dan s smelo trditvijo, da se bori le z moralnimi sredstvi!

„Prim. List“ pravi, da bi o nas posvetnjakih mogli povedati na tisoče in tisoče podobnih reči, kakoršne opisujejo „Tutti frutti“, pa kot katoličani ne morejo...

Mi radi priznavamo, da smo i mi posvetnjaki grešni ljudje, kakor so bili od prvega človeka naprej! Ali zato ste pa vi duhovniki tukaj, da strežete našim dušnim potrebam, kedar nam to velela vest...; ako nečemo, vas pa ni potreba, ker nikdo ni prisiljen, hlepeti po nebesih, zlasti pa uničuje to hrepenenje — vaše življenje, vaši zgledi niso prav nič vspodbujevalni, dasi lahko mi to z vso pravico od vas zahtevamo. Med nami in vami je v tem oziru velika razlika, ljubeki okoli „P. L.“! Res je tudi, da pri spovedi veliko izveste, toda prav vi okoli „Lažnjivega Kljukca“ ste vsem naprednjakom v grozno strašilo, da se vas morajo bati in izogibati povsod, torej tudi pri spovednici! Ako jih bo vedno manj, ki vam bodo praznili svoj meh, boste krivi sami! Brez takih duhovnikov, kakor ste vi, pride vsakdo prej v nebesa, ker vi ste le za zdražbo, za jezo, za — greh! — Sicer pa le poskušajte! Vemo dobro, kako si v družbah

pripovedujete tudi reči, o katerih navadno mislimo, da so neskončno tajne, toda le začnite s tistimi „tisoči in tisoči“, potem boste videli, kako vas ljudstvo s palicami izžene iz svojih svetilšč, v katerih po nevrednem gospodaritvi ter imate svet in Boga za norca!

Kar mi pišemo, odgovarja resnici! Napčno informacijo, ki je mogoča, radi popravimo. — Odklanjanje pa modri nauk „L. K.“, da bi morali mi take reči ovaditi pri predstojnikih, oziroma edino kardinalu. Mi nimamo s kardinalom nikake dotike in je ne iščemo, ker je to previsok gospod...! Mi čutimo sami dolžnost, sibat zlo, ki se utihotaplja v našo deželo, a ova duhi nočemo biti! En sam krat smo nasteli kardinalu dolg „Sündenregister“ o go-rečem pristasu „L. K.“, a se nanj ni prav nič oziral. Vemo tudi iz dolgoletne skušnje, da se ljudstvo veliko pritožuje, našteva gro-zovita fakta, a — v skofiji se za to ne zme-nijo, narobe; potem je šele prav utrjeno stališče dotičnikovo. — Eden naših prvakov se je tudi obrnil do kardinala s pravo za-tožbo, ali visoki gospod se ni blagovolil toliko ponižati, da bi bil le z mezinem ganil, kakor bi bila njegova — dolžnost. Od tedaj se do tega gospoda ne obračamo več za-sebno, tako neumni nismo! Mi se lahko javno borimo proti črni korupciji, kajti od te in ne od naše strani je v — nevarnosti mo-ralnost nedolžnega slovenskega ljudstva“. Ne naš boj proti pohujšljivcem, proti zapeljiv-cem naroda, marveč dokazana dejstva od strani pristasev „L. K.“ so nevarna — na-rodovi sreči. Zato se bomo borili proti njim toliko časa, dokler ne izčistimo augijevega hleva.

DOPISI.

V Gorici, dne 5. avgusta 1900. (Tutti frutti). — Ženico „Prim. L.“ bodejo v oči članki, katere prinašajo naši „Tutti frutti“. Pravi, da so nemoralni. Ha, ha! Kdo bi se ne smejal! Nemoralni zato, ker prinašajo to, kar gospodje nunci v istini po farovžih uganjajo. Jaz mislim, da lici nemorala povsod drugod, in da „Tutti frutti“ imajo le nalogo maziljene grešnike malo ostrašiti, da preveč

sta šli tesno druga pri drugi, Marica skloni glavo k njenemu ušesu.

„Veste li, da sem se pregrešila?“ ji pravi šepetaje; „nikdar, niti v največji tugi nisem pomislila na vas. Ne vem, kako se je moglo to zgoditi, toda popolnoma ste mi prešli iz spomina.“

Naokrog poleg ceste so cvetele črešnje; da, tu pa tam se je že kazal zelenkast njihov sad. Bilo je hladno: Nebo je bilo jasno, brez najmanjšega oblaka; nežen severni vetrič je šumel in jima pihljal v lice.

„Kako bi tudi mogli misliti sredi širokega sveta na revno učiteljico?“ ji odvrne prijateljica, zavijaje se v svoj sivkast ogrtač.

Marica nakrat obstane. „Oh, kako zopern mi je ta široki svet! Sama tem-nica, ječa!“ Zobje ji jamejo klepetati. „Nū, niti vi me ne razumete! Nočete verjeti! Nisem li mar vam še povedala vsega? Nisem li vam odkrila svoje duše? Vi me izdaste!“

„Oh, nikdar, dušica, nikdar!... Če mi dovolite, pridem jutri k vam. Otroci mi res ne dajo miru, toda vsekako pri-dem. Nū, po tej stezici pojdem; vi pa se vrnite.“

„Ne, še nekoliko... tjkaj k goz-diču, kamor sem zahajala s postrež-nico... potem se vrnem.“

„Inū, dosti je“, reče učiteljica, ko sta po zloženem rebu dospeli k gozdu, ki je ravnokar jel zeleneti. Nežno, mlado, zažoltelo njegovo zelenje je bilo sveže in prijetno. Listje na drevju se še ni razvilo, ker je še le ravnokar prišlo iz

debelih ne uganjajo. Naj jenjajo različni skandalčki po farovžih in „Tutti frutti“ bodo molčali kakor grob. — Da pa gospodom po-vemo nekaj res nemoralnega, naj citajo ele-dečo zgodbičo. Znani nunc pravdar, kateri je rekel: „Kaj mi hočejo vzeti, saj nimam nič“, je bil nekda v Št. Petru jako židane volje. Pel je in še več pil in razsajal kakor kakšen pijan mežnar. V družbi pa je bilo tudi neko lepo „Adamovo rebro“ in na to žensko so se vedno vpirale poželjive oči g. nuncia. Vrtel se je okoli nje kakor Izraelci okoli zlatega teleta. Ali njegove prošnje niso bile uslišane in žena je razžaljena odšla. Grozdje je bilo kisel, kaj ne gospod v črni suknji?!

Ali najlepše še pride. Ko je žena odšla in so se nuncu vsi smejali, je ta rekel: „Pro-kleta baba, kaj je mislila, da jo hočem...“

Ker je to najbrže „morala“, nam g. nunci gotovo ne bodo zamerili, ako jo vta-kemo v „Tutti frutti“, saj nam jo oznanjujejo in podajajo gg. nunci sami! Je pač „mo-rala“ na katoliški podlagi!

Iz Prage, 3. avgusta 1900. (O polo-zaju. — Obletnica Havličkove smrti. — Umor kralja Humberta. — Razno). Krasno sliko poljskega kluba je podal staročeški časopis „Budivoj“, ki je glasilo dr. Zlatke. Priobčuje razgovor z odličnim poljskim poslancem o posl. — Javorskem, o znanem vodilnem duhu desnice, ki je postal vsled agitovanja za ure-ditev vladine večine s pomočjo nemških strank proti Čehom pri teh prav zelo ne-prijetnih. Karakterističen je ta-le del razgo-vora: „Če premislite, je dejal poljski poslanec, da se je Javorski cesarju v začetku junija zavezal, das svojim vplivom naredi parlament delavnim, potem razumete njegov gnjev proti Čehom, ko so mu ti s svojo obstrukcijo prekrizali račune in tako znižali njegov vpliv na zgoraj. Zatorej se tudi ni čuditi, da je skušal desnico, v kateri so bili Čehi, zrusiti in jo s pomočjo nemških strank sestaviti ter se z njo pobahati pred cesarjem... Takrat Javorskemu ni šlo za nič drugega kot obva-rovati samega sebe na zgoraj. Javorski do-biva vsako leto od cesarja častni denarni dar, katerega mu cesar daja iz svojih novcev“. To govori dosti jasno, kako je in kaj. Ni treba komentarja. Češki časopisi vzemajo to

popkov. Zdelo se je, da trepetajo od hlad-nega večernega vetra.

„Z Bogom!“ reče Marica, polju-bivši učiteljico v čelo, na katerem so se že kazale prve vraske. „Z Bogom! Jutri vam povem še mnogo, mnogo. Samo, če se ne boste jezili?“ Vidim grozne slike, strašne prikazni; one me proganjajo. Čutim v sebi stud, da se sama seli gnusim in se bojim, da se tudi vam gnusim! Nisem več poprejšnja vaša Marica!“

„No, za to pa ste bogata in krasna gospa! Kaj si vse domišljujete?“

„Krasna, bogata gospa!“ vzklíkne Marica... Njen krik je odmeval po ti-hem, praznem polju, pak dvignil se v mlado-zeleno goro in tukaj, se je zdelo, je zatrepetalo od njega mlado listje to-polek in brez. Nad breze se je razpenjal ogromen hrast, še popolnoma pogreznen v zimsko spanje. Nič zelenega še ni bilo na njem.

Nū, čas je že! Mene čakajo otroci in mož, vas pa tudi že čaka soprog! S temi besedami poda učiteljica Marici svojo trdo roko. Poslovita se.

Marica je videla, kako je učiteljica zginila za drevjem. S početka je šla nazaj po stezi; ko je videla, da je bila učiteljica že daleč v gozdu, dvigne kviško svojo suknjico ter jame teči po gozdu, na levo od steze. Tekla je naravnost v hosto. Nežni lističi so jo oplazovali po obrazu, ki ji je bil ves v ognju. Veje so ji strgale z ramen ogrtač, ki ga ji je dala s seboj skrbna mati. Ona ni opazila tega. Dospela je na planjavo,

navost trpko sicer, ali radi na znanje; omogočila jim je, da so spoznali: kakšna je politika poljskega kluba....

Kako so jo pa na znanje vsprejeli voditelji češke obstrukcije, dr. Kaizl, Kramář in Stránský, se se ne ve. Najbrže je jim ni neznana.... Čudna so pota avstrijske politike. Drug drugega varajo. Neodkritosrčnost vlada... In posledice? Kdor pozna politiko poslednjih časov, ve za nje.

„Budivoj“ misli, da bi bilo dobro, če se skliče shod vseh slovanskih poslancev. Vprašanje je, če bi ta kaj pomagal. Saj so gospodje na Dunaju tako skoro vedno skupaj.... Seveda se ne menijo o politiki, temveč o nečem drugem. No na vsak način bi bilo treba, da se cela politika spremeni, da zapusti dosedanje diplomatsko cincanje ter da krene na pot prave ljudske politike!

V nedeljo 29. julija sta se vršila dva tabora na Češkem. Jeden v Porčianih, drugi v Horicích. Prisotnikov je bilo že zelo, zelo manj kot pa na Muski gori. Na tabor v Porčianih so že vse stranke poslane boljše govorilke in odličnejše svoje pristaje. Za mladočeha je prišel dr. Fort, za staročeha dr. Bastýř, za državno pravne radikale dr. Baksa, za radikalne naprednjake g. Hubka itd. Govorilo se je o vsem mogočem. Marsikak zaključek in izrek je prav smešen. Baksa je dejal, da o češkem vprašanju ni baš treba odločevati na Dunaju, — saj imamo Paris, Moskvo, Petrograd.... Klofáč je pripovedal, da ima že 1100 adres rezervnih podčastnikov ter da se pojde sedaj z agitacijo tja, kjer se še do sedaj ni bilo itd. itd. Mej govorniki sta se pa po duhovitosti svoji odlikovala dr. Bastýř in Hubka. Bastýř je povdarjal gospodarsko stran ter jo povdarjal kot jedini vseh napredka. „Bodočnost v Avstriji“, je dejal, „bode tistega, kdor more najdalje čakati“. Na taboru v Horicích so govorili posl. Janda, Sedlak, Sobotka, Hraby, Kraschrl, dr. H. Kriz in Simonides. Vsi so protestovali proti Koerberovim načrtom jezikovnih naredb.

Havlicek je eden onih mož, ki so prebudili češki narod k delu, k zavesti, k boljšemu življenju. Bil je izboren žurnalist, fin politik in ženijalen naravnost boritelj za prava svojega naroda. Vitez Schmerling, c. kr. avstrijski minister justice je l. 1850. dejal o Havlicku: Es bleibt unbereitbar, der Havlicek ist der talentvollste und genialste Redacteur in Oesterreich, und man muss bedauern, dass er sich mit der Regierung nicht vereinbaren will. (Ni dvoma, da je H. najbolj nadarjen in najženjalnejši urednik v Avstriji, mora se-le obzaloovati, da neč biti z vlado). Umrli je 29. julija 1851. Češki narod slavi vsako leto njegovo obletnico smrti na dostojen način. Prirejajo se predavanja o Havlicku, pišejo članki o njem, izdajajo njegova dela. Ni čuda! Poleg Husa in Palackega je vendar bil Havlicek, kateremu se imajo toliko in toliko zahvaliti! Havlicekove ideje, misli imajo še vedno isto vrednost. Misli njegove o narodnosti, o veri,

o patrijotizmu, o radikalizmu itd. so še vedno moderne in napredne. Citatelji „Soča“ so se o tem že iz previda njegovega spisa „Občina“ o tem brez dvombe prepričali. Dalje Slovenci poznamo Havlicekove „Kufnogorske epistole“, katere je objavljaj „Sl. Narod“. Kdor jih je čital, mora reči, da so velike vrednosti i za sedanje čase. Pomena Havlickevega ne morem boljše označiti kakor če rečem: Havlicekovo telo so položili res pred polstoletjem v grob, ali duh Havlicekov je ostal v narodu češkem. Ni prestal biti jeden najvažnejših faktorjev pri narodnem delu češkem, in prestal biti voditelj tega. Češko ljudstvo se čimdalje bolj in bolj zaveda, da so smeri, po Havlicku naznačene, najboljše.

Hodi po njih, ravna se po Havlicku....

Založnik I. Laichter izdaja Politiske spise Havlickeve. Dosedaj jih je izšlo že 9 zvezkov. Ureja jih dr. Zdenek V. Tobolka. Kdor zna češki in kdor se hoče poučiti o Havlicku, preskrbi si jih. Masaryk je napisal o Havlicku celo knjigo razmišljanj. Češki realisti se smatrajo pa za naslednike Havlickevega učenja.

Umor kralja Humberta je zopet dobrodošla kost v dobi kislih kumar. Obzaloovati je sicer čin napadovalca Brescija, ali to vse mu pripisovati, kakor to delajo krvoločni časopisi dunajski in praški, tega vendar ne! Italija je nesrečna zemlja. Toliko korupcije, toliko bede in glada, toliko solz ni v nobeni drugi državi. Nobeno dejstvo se ne sme obsoditi kot samo dejstvo, samo kot čin, ne, ampak treba je to dejstvo, ta čin premotriti od vseh strani. Ne ugaja mi, ko časopisi kar na slepo vsled tega dejstva udarjajo po vseh anarhistih kot po tolpi, ki ni za nič, ki je izvržek in izmeček človeštva. Vem sicer in sem prepričan, da je Bresci svobodnemu gibanju za boljše življenje s svojim činom samo škodil, kajti posledica takih dejanj kot je Brescijevo, je obično povečana persekucija svobodne misli. Moncki atentat se smatra le kot anarhistički zločin, ali ni le to, temveč je stroga obdolžitev italijanske vlade in vladajočega sistema v Italiji. (P? Ured.)

Klerikalizem v Avstro-Ogerski se širi in širi. Uradni diecezni časopis v Zagrebu poroča, da so jezuiti v Zagrebu dobili dovoljenje ustanoviti tam gimnazijo, za katero imajo že 200.000 gl. kapitala. Poleg gimnazije ustanove baje tudi internat za vseučilišne dijake. Zagrebska kolonija bo dobila — spanske jezuite. Vendar le nekaj „napredek“. Če drugega ne dobimo, dobimo vsaj jezuite.... Katoliški „napredek“. Italijanska buržoazija v Avstriji ima dve logiki. Jedno uporablja tam, kjer je v večini, jedno tam, kjer je v manjšini. Na Tirolskem je za enakopravnost narodovno, v Istriji proti nji. Dr. Conci je pred svojimi volilci v nedeljo, dne 29. m. m., v Tajnu na volilnem shodu dejal, da se poslanci z italijanskega dela Tirolske morejo v drž. zboru pripojiti le onim parlamentarnim strankam, ki so za narodno enakopravnost. Z ozirom na tirolski deželni zbor je pa dolžnost Italijanov, ne bodo li njihove avtonomne

sočih se udih se je razlivala sladka, pomirjačja mrzlica. Še enkrat je poskušala vstati... roke se ji niso več ganile... da, zdelo se ji je, da nima več nikakih rok. Trda skala, na katero je položila lice, se ji je zdela mehka, neizrekljivo blažilne občutke vzbujajoča blazinica. Odprla je oči, ter se je prepričala, da jih odpira le z največjim trdom. Nad njo je dvigal k jasnemu nebu hrast svoje suhe, prečudne roke... Te so se daljšale, rastle in raztezale na širjavo. A nad njimi, daleč, se je smejalo jasno nebo vsem naporom mogočnih vej. „Ne dosežete, ne dosežete, če se še tako trudite“, smejalo se je nebo in se razširjalo zmagovito, brezmejno, neskončno ter se lahko in brez truda umikalo mogočnim vejam.

Sladkost, katero je čutila Marica v vseh svojih udih, je začela zapuščati njeno telo... Zapre oči... Sladkost se je zbrala v prsih, okolo srca. Ona ni čutila več ni rok, niti nog, — kakor da bi jih niti ne bilo... Potem pa je zginito vse, tudi čutilo sladkosti in prijetni hlad skale, vse je polagoma ginilo in nastopila tišina, tako neobsežna, neizrekljiva tišina....

Črnošinski je razumno in jasno razložil Bijankovičev, da on sicer ne pričakuje kake si bode sreče, toda živi z Marico mu je nemogoče. On ji hoče zagotoviti letne dohodke, preskrbeti jo... vsekako pa tudi hoče še preživeti nekoliko let, med tem ko mu Marica ne pusti ni svobodno dihati v lastni hiši.

želje vsprejete, da vstopijo v obstrukcijo. Tako Italijani na Tirolskem. Italijani na Goriskem in pa v Istri nečeto niti slišati o kaki narodni enakopravnosti. V isterskem deželnem zboru, v goriskem, in tržaškem pa so, ev. hočejo biti absolutni gospodari. Slovansko manjšino zatirajo kolikor le morejo. Krasna načela to! Kjer jim koristi, so za enakopravnost, drugi so pa njeni največji grobokopi! No, avstrijska vlada jih pa še štiti in varuje. Njim na voljo pa prezira in..... — nas Slovence.

Domace in razne novice.

Poroka. — Včeraj v jutro se je poročil v cerkvi sv. Antona g. Anton Pucelj, brivec na Travniku, z g.čno Haveljevo. Čestitamo!

Izvrševalni odbor narodno-napredne stranke je imel v četrtak nad dvourno sejo, v kateri so prišla v razgovor razna vprašanja. Tudi o 400-letnici je bilo govora. Odobrilo se je stališče, na katero se je že postavila „Soča“. — Enako se je odobrilo v polnem obsegu „Socino“ stališče glede užitnin.

Kako se tolažijo. — „Narodno-napredne stranke ni; le par kričavec rogovoli, pa ne bodo več dolgo!“ Tako se tolažijo pri „Norici“. Njen katoliški mož „Lažnjivi Kljukc“ pa je dejal zadnjič: „Po tej poti naprej, kmalu boste pokopani!“ — „Soča“ ne šteje niti 300 naročnikov! — zatrjujejo klerikalci na vso sapo in so o respici tako prepričani, kakor oni, ki trde: „Gabrček je imel prej v tiskarni najmanj 15 delavcev, zdaj ima le še tri!“ — Mangiando vien appetito, kaj ne? Le tolažite se, brunne dušice, saj edino še v tolažbi in v „udanosti v božjo voljo“ dobite toliko moči, da ne obupate! Zunanjemu svetu pa le bahajte se dalje z — lažjo!

E. Klavžar si noče prislužiti 1000 kron, da bi bil ta „zaslužek“ najboljši v dosedanjem rokodelstvu. Svojo drzno trditev o „goriški kukavici v bov-kem gnezdu“, o poduku iz narodno napredne stranke itd. ne more podpreti z nijednim dokazom, pač pa v svoji brezmejni smelosti dalje klobasari, kar se mu le pozdeva, kar bi on rad malce posumnčil in pozabavljal po „Goričanski“ navadi. — Kako in zakaj je dopis iz Boveca tak in ne drugačen, tega mi sami ne vemo, ker si z g. dopisnikom nismo v tej reči nič dopisovali. (Prosimo ga tu, naj nam pojasni!) Nespodbitno dejstvo pa je, da iz narodno-napredne stranke, niti iz našega uredništva ni šel na deželo nikak poduk, nikak dopis, ne take ne podobne vsebine. In dejstvo je, da Klavžar se dalje svojo impertinentno laž vzdržuje, da bi si z enim samim dokazom prislužil 1000 kron in bi nas po vrhu še pobil, kar bi gotovo tako rad storil, da bi se sam po vrhu določil 1000 kron, ako bi jih imel. — Kaj zasluži tako postopanje deželnega asistentka, ali kar že je?! Skandalozne razmere, da smo deželani, da cela velika stranka izpostavljeni vsak hip impertinentam docela neznatnega deželnega uradnika, ki pa ima na vrvi celó deželnega glavarja vsled razmer in razmeric, ki so vladale in še vladajo v deželnem odboru. — Ako bi se kaj podobnega pripetilo n. pr. v deželnem odboru kranskem, kar počenja ta človeček v Gorici, bi ga stante pede zalovili....! Ali on ve, kaj dela! On ve, da bo takoj konec njegovih skandaloznih mahinacij v deželnem odboru, ako zmaga prihodnje

Bijankovičeva je obupala. „Moj Bog, kje je Marica?!“ je kričala, opazivši, da se je že stemnilo.

„Povejte to njej, pred mojimi očmi!“ je dejala Bijankovičeva jokaje. „Kaj je to, moj Bog, — jaz ničesar od tega ne razumem.“

Ker Marice le ni bilo nazaj, jel je celo sam Črnošinski postajati nemiren. Postrežnica je šla po ljudi. Črnošinski je šel z njimi iskat Marice. Šli so po veliki cesti, potem po stezi prav do vasi. Gospa učiteljica je trdila, da se je Marica vrnila domu... Črnošinskega je objel strah; urno se je vrnil z ljudmi v mesto.

„Moj Bog, moj Bog!“ je vzdihal stari sosed Bijankovičevi, ki je šel s Črnošinskim, „strašen mraz imamo! Star s m ž, toda takega se še ne spominjam v tem času.“

Zjutraj, komaj je solnce izšlo, je odšla Bijankovičeva z ljudmi v gozd. Mogoče, da je Marica zablodila... Pri-dejo v gozd. Tožno je bilo gledati sveže zelenje, pokrito z mraznimi bleski. Bliščali so se na jutranjem solncu kakor briljanti. Listje je venelo pod solnčnimi žarki in tajajoče se ivje je kapalo na zemljo... solze uvenelih.

Pod starim hrastom najdejo Marico v raztrgani obleki, ležečo z glavo na skali. Na njenem hladnem in bledem licu se je zrcalil tibi smeh.

Mati padla na mrtvo truplo. Pomladni mraz! Ko so pripeljali mrliča na priprostem, lesenem vozu k hiši Bijankovičeve, je velmožni gospod Črnošinski, zvedevši vse, kaj se je zgodilo, je sedel že v vozu prvega razreda, hladen, mračen, — žrtva pomladnega mraza.

leto narodno-napredna stranka, zato dela z vso silo i on, da bi se nadalje hodili v deželno hišo posedat — narodni trotje, kajti tem je Klavžarek pravi pravcati sv. Duh. On jim navdihuje „važne“ načrte in predloge, on izdeluje poročila, da jih ubogi trotje se čitati dobro ne znajo, on je na sploh München für Alles! In godi se imenitno! Lotos so mu priznali kar na brzo skoro letnih 400 gl. „nagrade“, za katere se še pogledamo in pokličemo krivce na odgovor!

Tako! Zdaj smo dali Klavžareku še nekoliko gradiva, za kar se lahko pomenimo na — drugem mestu, kakor je blagoizvolil zagroziti v Gregoričevi „Norici“. Čudno, da ni še zlezal do „Lažnjivega Kljukca“, ta bi bil še bolj pripraven. — Mi smo g. Klavžareku na uslugo: za vse, kar smo pisali, nastopimo dokaz resnice; se ne bomo zvijali in izgovarjali, kakor gospodje pri „Norici“, ko se jim stopi na rep. Najprej oblastno lažejo, potem se pa skrijejo, čes: „Jok vala! Saj nismo tega rekli! Mož je postenjak od nog do glave!“ — Mi pa narobe: kar smo rekli, je res, in to bomo sku-sali dokazati, da je vse že obče znana in od davna pripoznavana istina. — Tako, zdaj pa kar na delo!

Tudi „Norica“ kliče na pomoč vse svetnike, pa vse duhovnike, učitelje in razumnike proti „Soči“ zaradi teh šmentanih — „Tutti frutti“. Kar smo rekli „Lažnjivemu Kljukcu“, velja še v večji meri „Norici“. Ta brezvestna tercijska nima pač nikake pravice, da se zgraža nad „Sočo“, saj smo začeli le „vračati milo za drago“ v dokaz, s kako grdim orožjem so klerikalci posegli v naš domaci boj, s tako grdim, da konečno sami padejo pod njim. — Ali to so le neznatne bombice; kartuče in granate so še v zalogi. Ob potrebi pridemo tudi s temi na dan!

In zopet s cepcem po dr. Tum. — Posvečeni in neposvečeni rokovenjači okoli klerikalnih zmasil ne mirujejo in ne mirujejo. Posebno je tem črnim hujšakcem pri srcu „Goriška lj. posojilnica“. Zopet so napisali o njej in o dr. Tum članek, ki razkriva vso nagoto te brezvestne klerikalne svojati, kajti zopet so le ponovili že večkrat neoporečno zavrnjene polepuharije! — Ne pade nam na um, da bi nosili vodo v morje in zopet zavračali, kar smo že z dejstvi opovrgli. Rečemo le to-le: Te lumparije imajo namen, podpirati državno pravičnost v znanih manevrih. Res ne vemo, ali sta klerikalna hujškača podružnica državnega pravičnosti ali je narobe....!

Gosp. Ivan Krajnik, nadučitelj na štirirazrednici v Kobariidu na Primorskem, je bil lansko leto nenadoma odpuščen iz službe, ker je bil prednega otroka „preveč v roke vzel“. Vsi smo takrat pomilovali g. Krajnika, kajti zadela ga je skoro obenem tudi druga nesreča, da mu je umrla mlada žena in osi-valec mati. Človek bi bil mislil, da bode mož obupal. Toda vstrajal je. S pomočjo dr. Tume, dež. poslanca v Gorici, se mu je posrečilo, da je naučno ministersvo te dni privolilo, da se Krajnik zopet sprejme v službo.

Lutto nazionale po umoru kralja Umberta. — Agitacije za razobesenje črnih zastav je bilo prevzelo takoj s početka uredništvo lista „Il Friuli Orientale“, kakor je povedalo samo, ker je razobesilo prvo zastavo, apelovalo na meščanstvo, naj stori njemu jednako, in res, dan za dnevom videvamo, da se množi lutto nazionale v razobesjenih črnih zastavah. Po nekaterih hišah se vidi mesto zastav črne preproge, ki više z oken, nekateri Lahi pa nosijo črni znak žalosti na suknji. „Il Friuli Orientale“ poje slavospeve vsem onim, ki žalujejo po ranjem kralju, ali ni mu še zadosti znakov narodnega zalovanja, marveč hoče, da bi moralo biti vsako okno zagrano v žalosti.

Na municipijskem poslopu v Vrtni ulici je visela dober dan mestna zastava, ovita s črno, ali drugi dan je — izginila! Zdaj visi zopet.

Raz Gunklov hotel je bila tudi obesena črna zastava. Izginila je bila tisti čas, ko je bival v hotelu korni poveljnik Succovaty, ali ko je odšel, je prišla črna zastava zopet na dan.

Vsi večji laski listi, pri nas „Il Fr. Or.“, izhajajo dan za dnevom vedno le v žalni obliki ter prinášajo vse podrobnosti, o katerih je sploh mogoče govoriti sedaj glede na ranjkega kralja in njegov pogreb.

Posiljatev brzojavk-sožalnic nadaljuje; na nje prihajajo tudi odgovori. Tudi iz Furlanije, kakor iz Ločnika, Krminu, Tržica in dr. so bile odposlane sožalnice. Te, kakor druge, vse izražajo globoko žalost, katero občuti italijansko ljudstvo radi umoritve Kralja! Najbolj imenitni pa sta bili brzojavki tržaških poslancev in progressistov, ki so povedali čisto odkrito, da v Trstu, v tem „kosu Italije“ žalujejo nad izgubo svojega kralja. Radi tega je bil „Piccolo“ konfiskovan, ali da je moglo tako očito sočustvanje vendar-le v javnost, v to svrhu je prišel prav istrski deželni zbor, ki baš zboreuje.

Tam so stavili interpelacijo, zakaj da je bil „Piccolo“ zaplenjen radi označenih dveh brzojavk. Vsaka interpelacija pa sme biti nastisnena v listih, in tako sta prišli po nji v javnost tudi omenjeni brzojavki!

Italijanski podaniki v Gorici se pripravljajo, da proslave na kar mogoče sijajen način pogreb kralja. Priredé črno mašo, k pogrebu pa pošljejo posebnega odposlanca, da položi venec na rakev pokojnika.

sad teh blaznih ljudi. Trije atentati so se zgodili v istem letu; skušali so umoriti nemškega cesarja Viljema I., Alfonza XII., španskega kralja in ravno tudi Humberta, sedanjo žrtev. Ko je Krapotkin leta 1878. začel izdajati časopis „La revolte“ in zopet navduševal anarhiste, naj se pokažejo z dejanji, izvršil se je zopet atentat na Alfonsa XII. Od tedaj naprej so umori in atentati začeli postajati gostejši. Vsako leto je bilo čuti ali na Francoskem, ali Španskem, v Italiji in celo na Avstrijskem o kakem atentatu. Pariz je postal pravcato gnezdo anarhizma. Tam so skušali razdejati cerkve, parlament in mnogo zasebnih hiš z dinamitom. Anarhist Vaillant je vrzel bombo v pariški parlament, a k sreči tako, da ni nobenega poškodila. V Barceloni na Španskem je nek anarhist vrzel bombo v gledališče; ubitih je bilo 20 ljudi ranjenih pa 40.

Vsem je še v spominu Italijan Caserio, kateri je umoril predsednika francoske republike Carnota, Luccheni, kateri je ubil avstrijskega cesarja, in sedaj Bresci, kateri si je izbral za žrtev italijanskega kralja. Mnogo nečloveških činov in nakan so ti ljudje še izvršili, ali jih hoteli izvršiti, ali prostor nam ne dopušča, da bi jih našli. Treba pa je na vsak način, da se iztrebi to kugo človeštva na katerikoli si bode način.

120 let star ženin. — Na Turskem živi 120 let stari Izmail, ki je še vedno jako čvrst in zdrav. To dokazuje tudi okolnost, da hodi večkrat v 6 ur oddaljeno mesto prodajati perutnino in jajca. Pred nekaj dnevi se je naš Izmail v 34ti z velikim slavljenjem poročil. Pri slavnosti je bilo samo ženinih sinov, vnukov in pravnukov 140, ne vstevši ženskega potomstva.

Narodno gospodarstvo.

Mizarska zadruga. — V nedeljo 5. t. m. se je vršil ustanovni občni zbor mizarske zadruge. Bil je dobro obiskovan; udeležilo se ga je nad 60 obrtnikov-mizarjev iz mesta Gorice in iz slovenskega dela naše dežele. Zastopan je bil Komen, Selo, po g. Fr. Bavčarju, nadalje Deskle itd. Shodu je predsedoval g. Anton Črnigoj, miz. mojster v Gorici, ki je oddal besedo g. dr. H. Tumi. V lepem prepričevalnem govoru je slednji pojasnjeval težnje obrtniškega stanu, posebno slovenskega, in dokazoval, kako bi se zamogel isti vsestranski dvigniti in razviti po zadrugi organizaciji, z združenjem v zadrugo, ki mora obsegati vse obrtnike z lesom v celi deželi. Govor je bil sprejet z odobravanjem in so se vsi sklepili jednoglasno potrditi. V načelstvo so bili voljeni gg. Anton Črnigoj, mizar v Gorici, Andrej Ličer in Josip Komel, oba miz. mojstra v Solkanu. V nadzorstvo so bili voljeni sledeči gospodje: Fran Bavčar, Val. Svarga, Iv. Oblokar, Ant. Makuc, Fran Pavšič, Štef. Gomišek, Fr. Gomišek, Jakob Bašin, Al. Poberaj, Fr. Boltar, Iv. Srebrnič, Jos. Komel; namestni ov je bilo izvoljenih 6 gospodov in sicer: Andr. Luznik, Ant. Jug, Leop. Trpin, Greg. Bašin, Ant. Milost in Jos. Zavrtanek; zapisnikarjem sta bila voljena gg. Fr. Suligoj in Jos. Brijon.

Tako se je končno vendarle po dolgotrajnem prizadevanju in po mnogih zaprekah aktivirala prepotrebna mizarska zadruga in je konec vsem osebnostnim bojem in preprirom, ki so med drugim tudi ovirali ustanovitev te zadruge. Novo ustanovljeni zadrugi pa želimo najboljšega vspeha in vsestranskega napredka v korist in blagor našega revnega obrtniškega stanu; naj mu zasije v tej organizaciji zarja boljše bodočnosti.

Skrb ogerske vlade za povzdigo in okrepo industrije na Ogerskem je vedno intenzivnejša. Zveza avstrijskih industrijalcev se je že dvakrat pritožila na avstrijsko vlado, prošee jo, naj v ti stvari posreduje, kajti zapovedi in sveti ogerske vlade, ki teže za tem, da naj se vse kar le mogoče kupuje od domačih ogerskih izdelovalcev in pridelovalcev, so že prav znatno v škodo avstrijski industriji. Nedavno je n. pr. zopet izdalo ministrstvo prosvete zapoved, da se v vseh ogerskih solah sme rabiti le ogerski papir iz ogerskih tovarov. Dijaki morajo imeti zvezke in vse št. l. potrebščine iz ogerskega papirja. Solške knjige se morajo tiskati jedino na ogerskem papirju. V to svrhu naj si preskrbe ogerske tovarne papirja svoje posebne znake, katerih obzorce je treba podati ministerstvu, da sestavi seznam, katerega pošlje vsem solam v porabo. — Ogerska se emancipuje; povzdiguje se gospodarsko, s političnimi frazami slepiti je nekako že prestala. Taktika izvrstna, nam Slovanom seveda neprijazna.

Križa v angleški tekstilni industriji. — Oznauja se, da depresja v tekstilni angleški industriji vedno stopa. V okraju roylonskem je sklenilo 13 predilnic volne ustaviti delo na 14 dni. Svrha je, da bi se ne prepolnjeval trg z blagom, kateri ima malo odтока. — „Blage“ posledice vednega ravsa in kavsa se že prav značno čutijo.

Največji dohodek v Avstriji. — Iz poročila ministerstva financ je na Dunaju 138 oseb, ki so izkazali dohodek, ki presega 100.000 gld. V Pragi je takih gospodov samo 14, v Brnu 5, v Trstu 4 in v Gradcu 2. Poleg teh 163 bogatinov je še 95 oseb, ki so izkazali v Avstriji svoj dohodek v svoti nad 100.000 gld. Od teh jih je na Češkem 42, na Moravskem 13, na Šleskem 5, v gornji Avstriji 9, v dolnji 7.

Zanimivo in poučno. — Uradna „St. M.“ prinaša zanimive podatke o razširjenju veleposestva v avstrijskih deželah. Za veleposestvo se smatra skup zemlje, ki je večji nego 200 ha. Od 30 milijonov ha avstrijskih tal je v rokah veleposestev 8.700.000 ha, kar nam pravi, če se izrazimo v odstotkih, da je 29 procentov vseh avstrijskih tal v rokah veleposestnikov. Na male posestnike spada le 71 proc. tal. Razmerje pa seveda ni povsod enako. Bukovina in Solnograsko imata največ velikih posestev, namreč 46, resp. 40 procentov vseh tal. V Galiciji je v rokah veleposestev 39, v Šleziji 38, na Češkem 32, na Moravskem 26, na Štajerskem in Koroskem 25, na Tirolskem in na Nižji-Avstrijskem 23, na Gornji-Avstrijskem 22, na Kranjskem 16, na Primorskem 8 in v Dalmaciji 3 procenta vse zemlje. — Te številke nas pa objednem poučujejo z ozirom na politični položaj v naši državi. Veleposestvo ima gospodarsko moč v sebi; v volilnih privilegijih pa moč politično. Veleposestvo je pa obično najzvestejši tovariš klerikalcev.

Ugodna prilika.

Radi preselitve se proda v Komnu za neverjetno nizko ceno dve tikajoči se hiši, (jedna dvonadstropna, druga jednonadstropna). Hiši ste bogato oblikirani, z lepim dvoriščem, z dvema podzemeljskimi kletmi, hlevom, žganjarnico, vodnjakom, z razno kletarsko in gospodarsko opravo in lepo vredenim vrtom. Poleg tega še 10.437 m² velik, vzorno vreden vinograd, cepljen na ameriški podlagi v rofosh v 2. 3. in 4. letu starosti. Hiši ste jako pripravi za obrl, posebno pa za letovčnike, ter bi donasali z ozirom na neverjetno skromno ceno, velik letni dobiček.

Iz prijaznosti posreduje
Josip Štrekelj v Komnu.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vlpavskih,
furlanskih,



briskih, dal
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštna.

Kuštrin Anton

trgovec

z jedilnim blagom

Gosposka ulica št. 23.

Priporoča svojo zalogo jestvin in kolonijalij po jako nizkih cenah.

Ima zalogo vsakovrstnega olja, na vadnega in najfineje vrste „Luka“.

Razpošilja naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 klg. naprej.

Obljubljuje točno in hitro postrežbo.

**Išče se
kleparskega učenca**

pod dobrimi pogoji;
ponudbe je pošiljati na
Štefana Pavšič,
kleparja v Nabrežini.

Izšel je ravnokar
II. zvezek „Svetovne knjižnice“
MARCO VISCONTI

zgodovinski roman.

Italijanski napisal Tommaso Grossi.

Cena: kron 2-40; po pošti 20 vin. več.

Razpošilja

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček v Gorici

edino proti povzetju ali naprej poslanim zneskom.

Na zahtevo pošilja

„Popis leposlovnih in drugih knjig“ lastne zaloge zastonj in franko.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 8.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka
E. Riessner, v Nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi)

priporoča pred. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih svetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo S. cl.) tiskarno črk na perilo. (P. cl.)

Nikaka skrivnost ni več

da si vsakdo sam doma napravi brez vsake priprave in težave najfineje likerje po francoskem sistemu s pomočjo ekstraktov, ki stanejo za napraviti po 5 litrov likerjev: **Tropinovec, Absinc, Vermut, Ruski pelinovec, Češki liker, Kimel po 80 kr.; Slivovec, Rum, Češnjavec, Alaš, Alpski liker po 85 kr. in Konjak, Benediktinec, Chartreuse, Pilzenski liker po 95 kr.** Razpošiljam proti predplačilu v znamkah ali po poštni nakaznici; po pošttem povzetju 10 kr. več.

Vsaki pošiljatelj pridene navodilo, kako se napravi liker. Preprodajalcem, če naročijo več blaga, mnogo ceneje.

Anton Rukavina

Trst — Via Belvedere šte. 23.

**Čestitam in se radujem z Vami
na tako dobrem izdelku,**

piše odlični trgovec gospod I. Prelog iz Trsta, prvi kranjski tovarni
testenin **Žnidaršič & Valenčič v Ilir. Bistrici.**

Original tega lista z dne 22. jun. je vsakemu na ogled.

„Krojaška zadruga“

vpisana zadruga z omejeno zavezo v Gorici.

Gosposka ulica št. 7.

Velika zaloga manufakturnega blaga.

Priporoča cenj. odjemalcem svoje v obširni izberi dospelo novo sveže blagó za spomlad in poletni čas, za ženske in moške; vsakovrstna sukna, kot: **Loden, Kamgarn, Cheviot** i. dr.

Krasna izbira volnenin, perkal, Battist, satin, „Voile de Laine“, Zephir i. dr. za ženske obleke.

Priporoča izberno perilo, bombažasto in evirnasto, katero prejema iz prvih sležkih tovarn; med temi ima tudi preproge, namizne prte, zavese, žepne rute, bombažaste in evirnaste, blago za blazine, plahte, kovtre, žamet in pliš v vseh barvah; prtenino, ogrinalke itd. Lepo perilo za moške in sicer: srajce, ovratnike, zapestnice, prsnike, ovratnice, nogovice, Jäger-srajce, za hribolazce itd. itd.

Vse po najnižjih in zadnjih cenah brez pogajanja.

Na željo se pošlje tudi uzorce, poštnine proste.

Dobi
se
povsod

Kalodont

priporočano
najbolje sred-
stvo za čišče-
nje zob.